

ВЕРЕСЕНЬ 2023/2024 р.

1

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ



Вересень

Ходять хмари в небі синім.
Місяць Вересень прийшов.
Сповнивсь вереском пташиним
Тихий затишок дібров.

І, набравшись сил за літо,
Галасливі, як пташки,
Знов ідуть до школи діти
І сідають за книжки.

Марійка Підгірянка Малий школярик

Гей, нема то так нікому,
Як школярику малому:
Він не журиться ніколи,
Взяв книжечки – і до школи!
А в тій книжці – малюночки,
А в тій книжці – співаночки,
І наука, і забава,
Бо та книжечка цікава,
Бо та книжечка рідненька...
Тулить її до серденька,
Сторінки все оглядає,
Вірші радісно читає...

Юрій Федькович

Учіться!

Учітеся, діти любі, читайте, гадайте,
Як та пчїлка мідку з цвітку, розуму збирайте!
Бо мудрому і на рині пшениця уродить.
А дурному не вродиться нічо і в городі.
Бо мудрому і кропива іде на ужиток,
А в дурного і пшениця обернеться в збиток.

Микола Сингаївський Веселий дзвінок

Вересень. Стежка до школи.
Дзвонить веселий дзвінок.
І через луг, через поле
Сонце спішить на урок.
Промінь лягає на трави,
Лукам навє тепла.
Осінь стрічки золотаві
В коси дерев заплела.
Пахне прив'яленим цвітом –
З гаю, з городу, з двора.
Ми попрощалися з літом,
Ось і до школи пора.

Грицько Бойко

Я вже велика дівчинка

Мене мама, як маленьку,
Умивала
І щоранку дві косички
Заплітала.
Заплітала мені мама
Дві косички,
Одягала черевички,
Рукавички.
А тепер скажу я мамі,
Що такою
Вже не хочу бути більше
Я малою.
Сама буду я щоранку
Умиватись,
Заплітатись, узуватись,
Одягатись.
Ще й найменшенькому братику
Андрію
Черевички узувати
Я зумію.

В. Скомаровський

Приїде осінь. Закурличе
Журавлями в ранній час,
І дзвінок мене покличе
Перший раз у перший клас.



«Хто думає про науку, той любить її, а хто любить,
той ніколи не перестає вчитися, хоча б зовні він і зда-
вався бездіяльним».

(Григорій Сковорода (1722-1794) – український
філософ, поет, педагог).

На обкладинці журналу ма-
люнок художниці Тетяни Жит-
нян.



Чи знаєте ви, що...



Анатолій Качан

Осінь борозна

Вже літо красне і конем
Не наздогнати. Осінь,
Річне кільце іще одне
В деревах додалося.
Стоїть і журиться СОсна,
Бо в полі за рікою
Лягла глибока борозна
Між літом і зимою.
Та борозна серед полів
Птахів на південь кличе.
Летять над степом журавлі,
Про що вони курличуть?
Із висоти ключ журавлів
Курличе трактористу,
Що трактор борозну
скривив.
«Скривив?.. От гумористи!»



Вересень

Прислів'я про вересень

- ❁ Вересень – рум'янець року.
- ❁ Вересень без перевесла.
- ❁ Садок у вересні, що кожух у січні.
- ❁ Вересень каже: «Посієш жито на поспіх – воно вродить на посміх».
- ❁ Вересень лінивцем буває – руки в кишені всаджає.
- ❁ Верещить вересень, що вже осінь.
- ❁ Від вересня вогонь і в полі, і в хаті.
- ❁ Вересень студений, але ситий.
- ❁ Як вересніє, то й дощик сіє.
- ❁ У вересні одна ягода і та гірка – горобина.



«Одне мені тільки близьке, вигукую я: о школо, о кни-
гу!»

(Григорій Сковорода).

Павло Глазовий

Красотульки

У крамницях, у пивницях –
Дуськи, Муськи, Люськи.
Ти до них – по-українськи,
А вони – по-руськи.
Станеш глянеш: мамо рідна,
Господи мій, Боже!
Наяложене, патлате,
На чортяку схоже,
Стан свинячий, погляд вовчий
І усмішка кінська...
Нащо таким красотулькам
Мова українська?

Ура-а-а-а ...!



У СВІТІ КАЗОК



Казка – це прозовий жанр фольклору з фантастичними елементами. Сюжетна основа народних казок, герої та їх поведінка в тих чи інших ситуаціях красномовно розповідають читачеві про історію, моральні цінності та соціально-побутові особливості нації.

У словацькій народній казці, поряд з господарюванням і турботами про врожай, гарно вживаються мотиви мандрів, романтичні спроби «змінити світ на краще», ліричні історії любові й відданості.



Пригоди Яна (Словацька народна казка)

Був собі один пан. Та дуже він завжди нудьгував. І ось, щоб розвеселитися, він пообіцяв купу дукатів тому, хто збреше так, щоб він не повірив і сказав, що це брехня. Отож зійшлося до нього багато людей, але як не старалися вони брехати, кожному тільки відказував:

– Це може бути правда.

Нарешті, коли ніхто-таки не зумів вислужити оті гроші, пан наказав своєму слугі Яну накласти дукати на тарілки й принести їх у його кімнату. А Ян набрався сміливості та й питає пана, чи можна і йому щось збрехати.

– Що ж, брешти, – каже пан.

– Попав я одного разу в небо.

А пан на це:

– Ну й що тут особливого? Це могло бути.

– Але не знайшлося там для мене роботи, – продовжує Ян, – ось і вирішив я повернутися назад на землю.

– Ну що ж, вірю я тобі, синочку.

А Ян спокійно веде собі далі:

– І не знав я, як мені з того неба зійти. Мотузів там не було, ось і зсукав я собі з висівок мотуза й почав спускатися вниз.

– І це може бути правда, синку.

– Але ця драбина не досягла до самої землі. Що ж мені було робити? Будь що буде, подумав я собі; зіскочив триста саженив над землею і вривався по самі вуха в трясовину. Потім почав я кричати, бо ніяк не міг вибратися з болота. Нарешті прийшов один свинопас і витяг мене звідти. Та коли б ви знали, паночку, хто це такий був!

– Та хто, кажи?

– Це був ваш батько, – випалив Ян.

Тут пан розгнівався і вигукнув:

– Ох і брешеш ти, шибенику!

– Брешу?! – вигукнув радісно Ян і схопив дукати разом з тарілками й давай тікати.

І Ян з того часу вже не служив більше панам, а господарював собі та ще й далі, мабуть, господарює.

Богдан Данилович

Чому жаби захрипли?

Чом захрипли у жаб голоси? –
Бо на луках багато роси,
Бо, буває, не раз уночі
Йдуть на луки холодні дощі.
Ну, та й серед холодних боліт
Завжди жаби сидять без чобіт,
Мокрі від голови аж до п'ят –
І тому жаби хри-хри-хриплять.

Оксана Сенатович



Що це значить – не дружити,
жити так – одинаком?
Не дружити – це ходити
не дверима, а вікном.
Це без друга, без подружки
Й на перерві у кутку
розправлятиш самотужки
з апельсином нашвидку.
Це дивитись, наче в книжку,
набик з видом кам'яним,
а насправді тишком-нишком
роздавати штурхани.
В школі вчитись
й не дружити –
це, повірте, все одно,
що, заплющившись, сидіти
і дивитися кіно.





Віктор Зубар

В моїм краю

В моїм краю ростуть дуби, ялини
Вітають горді небеса чолом,
Ромашки стелять білі скатертини
На лузі, на леваді під селом...

Купають в нас дітей в дубовім листі,
Леліють в м'яті й ромашці малят,
І виростають легіні плечисті
З раменами крутими, як гілля.

І виростають в нас гінкі дівчата,
Багаті на сердечність і красу,
Вони ранкове сонце, наче свято,
У яре поле на руках несуть...

Дзвенить вода цілющістю живиці,
Пахтить корінням чорногірських трав,
Хто в себе рідний дух землі ввібрав,
Відасть себе Вітчизні яснолицій.



Павло Тичина



Україно моя, моя люба Вкраїно,
Чим я втішу тебе, чим тебе заспокою? –
Чи про вте розкажу, як тебе я люблю,
А чи піснею горе твоє я присплю,
Чи слізьми розіллюсь, мов сирітська дитина, –
Чи тебе заспокою я – бідна людина, –
Скажи, моя люба Вкраїно,
Вкраїно моя!

Марина Павленко

Колискова для дощу

Досить, досить, досить, досить!
Розстарався надто, доще!
Кап-кап-кап
та кап-кап-кап, –
Заважка твоя рука!

Помаліше, помаліше!
Як?!? Ти навіть не приліг ще?!?
Крапля – стук! І знову – стук:
перли клякнуть на льоту!..

Тихше, тихше! Тихше, тихше!..
Хай мій вірш тебе вколише!
Ось і грім оддаленів.
Тільки схлипи по вікні.

Любо, любо подивиться:
Дощ уклався на травиці
й, ніби сплаконе маля,
сну долоньки підставля...

Євген Гуцало

Зозуля

Сьогодні зозуля у лузі широкім
Мені накувала аж тисячу років.
Я хочу зозулю оту попрохати –
Нехай накує іще мамі і тату.

Ура-а-а-а ...!



З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Сповнилася давня мрія українського письменника Словаччини Івана Яцканина – донести до словацького читача хоча б невеликий творчий доробок українського філософа, поета Григорія Сковороди (1722-1794).

Спілка українських письменників Словаччини видала байки та афоризми Г. Сковороди словацькою мовою під назвою «**Drahý priateľ! (Bájky a miniatúry)**». Автор перекладу – Іван Яцканин.

У виданні й звернення Г. Сковороди до шанувальників його філософії. У післямові говориться про його перебування в наших краях та про зацікавлення чехів і словаків його творчістю. Перед словацьким читачем так постає світ Григорія Сковороди.

Hryhorij Skovoroda
Drahý priateľ!
(Bájky a miniatúry)



Григорій Сковорода

Орел і Сорока

Сорока Орлу сказала:

– Скажи мені, як тобі не набридне день у день вихорем шугати в просторах висотах небесних і то вгору, то вниз, мов по сходах гвинтових, вештатись?..

– Я б ніколи на землю не спустився, – відповів Орел. – якби

тілесна потреба не змушувала мене.

– А я ніколи не відлітала б від міста, – скарала Сорока, – коли б Орлом була.

– І я так само чинив би, – говорив Орел, – якби Сорокою був.

Сила. Хто народився до того, щоб вічністю бавитися, тому приємніше жити в полях, галях і садах, аніж у містах.

Григорій Сковорода

Собаки

У селі в господаря жили два собаки.

Якось повз ворота проїжджав незнайомий. Один собака, вискочивши і погавкавши, покіль незнайомий зник з очей, вернувся до двору.

– Що ти з цього маєш? – спитав другий. – Та хоч нудьгу розважив, – відповів перший.

– Адже не всі проїжджі, – сказав розумний, – такі, щоб їх за ворогів господаря нашого мати, а то б я й сам служби своєї не занедбав, хоч минулої ночі нога моя у вовчих Зубах побувала. Собакою бути річ не лиха, та без причини гавкати на всякого – безглуздя.

Сила. Розумний чоловік знає, що гудити, а безглуздий базікає без пуття!



Григорій Сковорода – мандрівник за знаннями.

«Коли ти не озброїшся проти нудьги, то стережися, аби ця тварюка не спихнула тебе не з мосту, як то кажуть, а з чесноти в моральне зло. То навіть добре, що Діоген був приречений на заслання: там він узявся до філософії».

(Григорій Сковорода).





Юрій Збанацький Щедра осінь

Непомітно, підкрадається осінь. Хитрувато усміхається вона за лісом та ніжним голосом піддобрюється до людей:

– Може, вам золотого медку? А може, яблучок рожевобоких? Винограду солодкого? Кавунів червоних, як жар? Все у мене є, всім я багата, любі...

Люди ласують золотим медком, ласують та щедру осінь підхваляють:

– Ну й осінь! Ну й багатійка! Медком як щедру частує!

А про те й гадки нема, що медок той літо із своїх квітів запашних подарувало.

Збирають у садках яблука, викладають рядками в ящиках пахучі груші.

А дід Саливон зачудовано крутить головою, осінь славословить:

– Хе, ох воно що то осінь. Зима – морозом вичавить, весна – віником вишкребе, літо – сонцем випалить, а осінь-господиня щедру рукою в комору засипле.

Сидить Степанко на баштані, частується від гарячого, як жар, кавуна соковитими скибками і знову-таки осені дякує:

– Ох, і люблю ж я, дідусю, осінь! Вона така чудова, така щедра!..

Дідусь, відрізуючи внукові нову скибку, мудро зауважує:

Без літа і осені, дитино, не буває.

– А осінь – знає своє. Тихцем гризе та й гризе золотого окрайця. Як гризне, так дня й відкусить, так дня й поменшає. Зате ночі з кожним днем добавляються, вечори стають холоднішими, а ранки покривають усе рясними та холодними росами.

Катерина Перелісна Золота осінь

В парках і садочках на доріжки й трави падають листочки бурозолотаві.

Де не глянь, навколо килим кольористий, квіти напівголі, небо синє чисте.

Метушні немає, тиша й прохолода.

Осінь золота тихо-ніжно ходить.

Володимир Ладижець

Жолудь

Сміявся жолудь із грибів:

– Які кумедні товстопузі!

Не видно навіть і носів

З-під капелюхів ваших, друзі!

А ось у мене капелюх –

З усіх боків поглянуть любо! –

І тільки зняв, як зразу ж – бух!

Злетів камінчиком із дуба.





Україночка

Слова Андрія Демиденка

Музика Геннадія Татарченко



Не одні хани
У полон мене брали,
Били – вбивали,
На чужину гнали.

А я не скорилася,
Із сльози відродилася,
Українкою я народилася!

Приспів:
Кажуть люди, я сама, наче квіточка,
Що пливуть мої слова, як та річечка.
Що душа моя співа, мов сопілочка,
А я просто українка, україночка! (Тричі)

А я не скорилася,
Із сльози відродилася.
Українкою ж я народилася!
Приспів.



ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Докія Гуменна



Докія Кузьмієна Гуменна (10 (23) березня 1904, Жашків, Таращанський повіт, Київська губернія, нині Черкаська область – 4 квітня 1996, Нью-Йорк, США) – українська письменниця, член ОУП «Слово». Літературна діяльність почалася в Україні в середині 1920-х років.

Народилася 23 лютого (7 березня за новим стилем) 1904 року в м. Жашків Таращанського повіту Київської губернії у селянській родині. Закінчила педагогічну школу в м. Ставищі, навчалася в Інституті народної освіти. Почала друкуватися з 1924 року, стає членом спілки селянських письменників «Плуг».

Під час радянсько-німецької війни письменниця залишилася в Києві. Тут вона налагоджує стосунки з членами Спілки українських письменників, вступає до відновленої «Просвіти». Наприкінці Другої світової війни виїхала спочатку до Львова, далі – до Австрії, де почала упорядковувати свій літературний доробок, який не мала змоги друкувати в Україні. У Зальцбурзі вийшла книга новел «Куркульська вілія» (1946 рік), а згодом надруковано її головний чотиритомний твір-епопею «Діти чумацького шляху» (Мюнхен – Нью-Йорк – 1948-1951 рр.). її подальше життя і творчість пов'язані з Чехословаччиною, Австрією, Німеччиною, Італією, Канадою та США.

Докія Гуменна – авторка романів «Діти Чумацького Шляху» (1948-1951), «Хрещатий яр» (1956), «Скарга майбутньому» (1964) і «Золотий плуг» (1969); повістей «Де недавно ведмеді ходили» (1930), «Мана» (1952), «Велике Цабе» (1952), «Небесний змії» (1983); збірки нарисів «Багато неба» (1954); репортажів «Стрілка коливається» (1930), «Ех, Кубань, ти Кубань хліборобная» (1931), «Вічні вогні Альберти» (1959); збірок новел та оповідань «Серед хмаросягів» (1962), «Чотири сонця» (1969), «Внуки столітнього запорожця» (1981); мініатюр «Прогулянка алеями мільйоноліть» (1987), спогадів «Дар Евдоцеї» (1990) та ін.

Ура-а-а...!



Докія Гуменна

Діти Чумацького Шляху

(Уривок з роману)

Кожен краєвид має свою принаду, свій чар.

Цей куточок не схожий ні на Полтавщину з її м'якохвилястими обрисидами, ні на рівні степи Таврії, де нема за що й оку зачепитися, ні на прорізані ярами глибокі придніпрові балки, ні на польське лісове царство, – ні на що, чим красна Україна.

А хіба Дрижишільщина не красна своїми лісками-перелісками, своїми полями та овидами-краєвидами, хуторами, розкиданими по неглибоких балочках?

Ось навіть Дарочка, яка на своєму віку мало що бачила, й та раз у раз озирається. Чого б то їй озиратися? Ідуть вони, наймолодші діти великої Осташенкової сім'ї, веселим, дружним гуртом оцього сонячного, неділішнього ранку до церкви в Марійку. Тепер цієї сім'ї вже нема, нащадків деяких навіть слід загубився після розгрому цих хуторів. Але той сонячний, неділішний ранок був ще в ХІХ столітті, і всі вони – Дарочка, сестра її Наталка, брати Маніло та Никодим всі вони були юні, налиті соками щастя, здоров'я, молодих надій, як пахучого польового зілля.

Дарочка серед них наймолодша – мізинчик, мазунка в Осташенковій сім'ї. Їй нема ще сповна чотирнадцять років. Вона йде-йде – та й озирнеться назад. Що вона там бачить? Нічого не відповідає, мовчить.

Вона не може вислови-

ти словами того, що бачить. Таке, що й усі, але ніхто, крім неї, не помічає, не бере до серця. Красу.

Спочатку вона озирається, щоб помилуватися, як тріпочеться – тремтить лист на сокорині. Дві сокорини стоять при шляху, двоє сторожів при вході. Хто хоче зайти на хутір, має змогу спинитися тут і подумати, бо від сокорин ще довгі гони до садка. В тому садку, мов у кожусі, закутана самотня хутірська оселя Осташенків.

Коли не видно стало гри сріблястого листу, Дарочка вже озирається, щоб подивитися, як відпливає в невідомі обрії їх хутір, як зливаються із невеличкою цяточкою садка осокори. Для когось іншого то може й невеличка плямка на небосхилі, але для Дарочки – світ, повний невичерпного значення й змісту.

Мимохідь зірвати листка з грецького оріха, розтерти в руках як пахне! Понишпорити межі кущами за порічками та агрусом у старім садку. Ідучи до пшениці, полазити на рову за суницями, великими й солодкими, і ніжним смаком. Пригнути гнучку довгу гілку молоді вишні, вкинути в рот кілька найстиглих ягід. Вилізти на черешню надвечір по сіро-виглянцюваному стовбурі з навмисне виточеними для таких пострибунчиків, як Дарочка, сучками.

Цим не кінчаються Дароччині володіння. З саду

треба козиним скоком вистрибнути на вузьку стежку, що починається зразу за клунею. Вона біжить униз між густими стінами конопель, вище людського зросту. Продертись повз міцний і дурманний конопляний дух і збігти в балку. Між лозою й травою, захована серед поважних і завжди засмучених верб, протікає кришталева хвоста.

Тут починався для Дарочки зовнішній світ, тут починалося її трудове життя.

Марійка Підгірянка

Івасик

Сів Івасик до столу,
Узяв зошит й ручку нову,
Головонька у журі:
Чи напише добре «і»?

Пише ключки і карлючки,
Аж трусяться малі ручки.
В очах слізоньки дрібні:
Не вдасться красно «і»!

Івась хлопчик був завзятий –
То й не думав спочивати.
І вже знають в школі всі –
Написав він добре «і»!

Загадки про вересень

Хто за серпнем приходить,
Літо червоне проводить,
Бабине літо закликає,
В школу діток відправляє?

В школах дзвоник продзвенів,
Школярів дім знань зустрів.
В лісі вирости грибочки,
У опеньках всі пеньочки.



Куточок кулінарії

Картопля з грибами, запечена в гарбузі

Інгредієнти:

3 великих картоплини;
400 г будь-яких грибів;
великий гарбуз;
1 головка ріпчастої цибулі;
рослинна олія;
сіль, перець за смаком.

Приготування:

Картоплю з грибами наріжте і обсмажте на сковороді з цибулею і сіллю до напівготовності. З гарбуза акуратно зріжте верхівку (отвір повинен бути не дуже великим) і залиште її в якості кришки. Відокремте м'якоть і ретельно промийте гарбуз всередині і зовні.



Складіть обсмажену картоплю з грибами в гарбуз, закрийте «кришкою» і поставте у духовку. Випікайте близько 40 хвилин при 180 градусах, поки гарбуз не стане м'яким.



Оксана Кротюк



Вже небо не таке, як влітку.
В жоржинах вулиці й хати.
Снує павук тоненьку нитку –
Наводить між гілля мости.
В імлі ранковій сяють роси,
На вуха шапку гриб натяг.
Птахи, на крила взявши осінь,
Курличуть журно в небесах.
Пишаються зерном стодоли,
А сіно складено в стіжки.
І пахнуть медом докоला
Земля, і сонце, і грушки.

Юрій Ярмиш

Апельсин і Сонце

На лужку біля моря хтось кинув зернятко Апельсина.

Зернятку сподобалось на новому місці. Там було тепло, вогко. І з зернятка стало рости маленьке деревце. А потім на деревці з'явився Апельсин.

І ось що з цього вийшло.

Навколо зеленіла лише маленька ввічлива травичка, яка вклонялася навіть слабенькому вітерцеві, та якісь незграбні кущики. А Апельсин був гарний, жовтий, круглий.

«Я зовсім як Сонце, – подумав Апельсин, – ну чисто як Сонце. З усього видно – ми брати. Недарма Сонце так яскраво світить мені!»

І Апельсин страшенно запишався. Він навіть уже не вітався з

травичкою та кущиками. А тільки від ранку до вечора нахвалявся, що він як саме Сонце, а може, навіть кращій.

– Мені, Апельсинові, нічого ховати вночі свою красу, як Сонцю.

Якось восени на лужку з'явилася Людина.

– Дивись-но, Апельсин виріс! – здивувалася вона й зірвала Апельсин.

Людина віднесла його додому й кинула в ящик. Там уже лежало чимало інших Апельсинів. І тепер ніхто не міг знайти нашого знайомого. Навколо було стільки плодів – і більших, і кращих за нього.

...А Людина, яка з'їла потім цей Апельсин, сказала, що він був страшенно кислий.



Розмалюй.

Ура-а-а-а ...!



Андрій М'ястківський

Казочка про яблуню

На узліссі, біля рову, де дідусь мій пас корову, кучеряве, як вільце, зеленіло деревце. І зайчатко, і лисичка називали його – дичка, і колись давно-давно липам скаржилось воно:

– Чом я дике? Я не дике! Скоро виросту велике. Нині зовсім невеличке п'ю водичку од кринички, що прозора наче скло... Із зернятка я зросло. Ось довкола ліс буя... Може, кленом стану я, може, дубом в лісі скраю, ще не відаю, не знаю...

Тут при нім зайчатко стало, подивилося й сказало:

– Ти із яблука, що впало. До землі вчепилось ти, щоб під дощиком рости. Через років сім чи вісім станеш яблунею в лісі!

Засміялись лопухи:

– Хі-хі-хі! Хи-хи-хи! З неї яблуні не буде, бо затопчуть її люди. Якщо й вродить якийсь плід, то заглушить його глід!

Але йшов узліссям дід. З корячка води напився і на дичку задивився:

«Непомітна, невеличка, але яблунька, хоч дичка. В бур'янах густих вона, але в корені міцна, набирається снаги...»

Вирвав дід скрізь лопухи і сказав:

– Роздивляйся зелені сні, а пізніше, восени, я візьму тебе в мій сад, де порічки й виноград, де квітує все зелене, – станеш щепкою у мене!

І коли зжовтів весь ліс, деревце дідусь приніс до господи й посадив і довкіл обгородив, щоб не сміли зайченята взимку яблунь тих чухрати. А на весну залюбки прищепив дідусь бруньки з яблунь тих, що вже великі, що культурні, а не дикі... И деревце розвеселилось, шовком-цвітом рясно вкрилось. І зросла, як дід хотів, яблуня семи сортів. Дозрівали на осонні білі яблука й червоні.

От і казка невеличка вам про яблуню, про дичку.



Знайди 10 відмінностей.

Тетяна Горобець

Оksamитовий вересень

Оksamитовий вересень тішить,
Він дарує своє нам тепло.

Іще листя не скинули вишні

І трояндове квітне стебло.

Позолотою фарби лягають,

Білі хмари у небі плывуть.

Сонця промені ніжно торкають,

Журавлів проводжаючи в путь.

А в дворі у червоному намисті,

Посміхнулась калина мені.

І листочки вишнево – барвисті,

Наче вишиті на полотні...

Осінь... Вересень... Бабине літо...

А за ними прийдуть холоди.

Сльози дощик свої буде лити,

Залишаючи мокрі сліди.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 71, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

„ВЕСЕЛКА“ – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.